

Boží povolání

Texty na tento týden

Gn 11,1–9; Gn 12,1–3; Da 9,24–27; Mt 1,21; Gn 12,10–13,1; Sk 8,1–4; Sk 1,8

Základní verš

„Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8)

Bůh nás někdy může odvolat z místa, kde se cítíme pohodlně a bezpečně, a povolat nás jako své svědky. Bůh ví, jak vše, co se děje, využít k uskutečnění svých záměrů, jako například při rozptýlení lidí v příběhu o věži Babel. „Toto rozptýlení bylo prostředkem k obydlení země. A tak bylo Božího záměru dosaženo právě těmi prostředky, jichž lidé použili, aby zabránili jeho naplnění.“ (PP 120; NUD 50) Abraham vyšel ze své vlasti (Gn 12) a jeho poslušnost umožnila, že se stal Božím svědkem mezi národy. Také Ježíšovi učedníci přešli od působení ve své zemi (Sk 3) k vydávání svědectví ve vzdálenějších krajích (Sk 8,1–4). Ve Sk 1,8 Ježíš řekl učedníkům jeden z principů evangelizace. Měli začít tam, kde byli, v Jeruzalémě a v celém Judsku, pak v Samařsku, a nakonec měli jít do celého světa.

A tak i když neopustíme svou zemi, Bůh chce, abychom oslovovali lidi kolem nás. Když církve v Jeruzalémě polevila, její členové byli rozptýleni. A přestože přišlo pronásledování a lidé trpěli, staly se tyto nešťastné události prostředkem k šíření dobré správy po celém světě.

Osnova lekce

Tématem této lekce je už konkrétní Boží povolání jeho dětí, aby byly požehnáním pro své okolí a nesly poselství o nabízené záchraně. Ve starozákonním ani novozákonním období nebylo snadné opustit vlastní „komfortní zónu“ a přijmout Boží pozvání. Přesto je ale právě to základem toho, co znamená být Božím dítětem a Ježíšovým následovníkem.

- Gn 11,1–9: Výzva opustit naši „komfortní zónu“ (neděle)
- Gn 12,1–3: Pozvání být požehnáním pro druhé (pondělí)
- Gn 12,10–13,1: Lidská slabost a nelehký misijní úkol (úterý)
- Sk 8,1–4: Prvotní církve a její úkol (středa)
- Sk 1,8: Kde začít? Tam, kde jsme! (čtvrtek)

KROK DO NEZNÁMA

¹Celá země byla jednotná v řeči i v činech. ²Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. ³Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měly místo kamene a asfalt místo hlíny. ⁴Nato řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ ⁵I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali.

⁶I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. (Gn 11,1–5.8)

Osobní studium

Abychom mohli oslovit druhé, může nás někdy Bůh vyvést z naší „komfortní zóny“. Touha zůstat jen tam, kde se cítíme doma, tedy s lidmi stejné kultury, stejného smýšlení, stejné národnosti nebo sociální vrstvy, nás může vést k sobectví, nebo dokonce ke hříchu. O tomto nebezpečí se můžeme něco dozvědět i z příběhu o Babylónu.

Uvažuj o textu Gn 11,1–9. O co se snažili lidé v uvedeném příběhu? Jaké byly jejich motivy? Proč Bůh překazil jejich záměr?

Příběh o babylónské věži odhaluje velkou ctižádost lidí. Plánovali postavit monumentální stavbu, jaká neexistovala nikde jinde na světě, „věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno...“ (Gn 11,4).

Zdá se, jako by se za tisíciletí od této události nic nezměnilo. I dnes se lidé snaží jednat podobně. Ať už prostřednictvím politiky, umění, obchodu nebo dokonce náboženství, na tom jim nezáleží. Prostě si chtějí „udělat jméno“, proslavit se. Písmo nás učí, že všech-

ny takové snahy jsou v konečném důsledku pomíjivé a nesmyslné (Kaz 2,1–11).

Bible říká, že lidé chtěli postavit věž (Gn 11,4), aby se vyhnuli rozptýlení po celé zemi. Za snahou držet pospolu však byly velmi sobecké pohnutky a Bůh měl úplně jiný plán.

Lidé se sice dokázali sjednotit, ale jen k naplnění vlastních cílů. Hospodin řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést“ (Gn 11,6). Ambiciózní lidský plán byl ve skutečnosti špatný a hříšný.

Ačkoli to Písmo výslovně neříká, Ellen G. Whiteová poznamenává, že nevěřili Božímu slibu, že už nikdy nezničí zemi vodou (Gn 9,14.15). Jejich motivace stavět vycházela ze snahy zajistit si bezpečí. Spoléhalo se na sebe, nedůvěřovali Božímu slovu. Ať už byly jejich pohnutky jakékoli, Bůh věděl, že jejich úmysly nebyly čisté. Lidé byli naplněni sobeckými ambicemi, a tak jim Hospodin zabránil dosáhnout vytčených cílů.

Aplikace

Jsi součástí nějakého společenství, kde se cítíš příjemně? Jakým způsobem bys mohl navázat kontakt s lidmi, kteří patří do jiné komunity, jiné sociální vrstvy nebo jsou součástí jiného společenství?

BÝT POŽEHNÁNÍM PRO CELÝ SVĚT

¹Řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. ²Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! ³Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“ (Gn 12,1–3)

Osobní studium

V čem můžeme podle úvodního textu (Gn 12,1–3) Boží pokyn Abramovi vnímat jako výzvu k misi?

Bůh vyzval Abrama (později Abrahama), aby opustil svou zemi a svůj lid (své příbuzné) a odešel do jiné země. Tato výzva byla součástí Božího plánu použít Abrahama, aby naplnil jeho záměry na zemi. Abraham poslechl Hospodina a udělal to, co mu řekl. Boží plán pro tebe může být podobný: také to může být výzva, abys opustil své město nebo svou širší rodinu a odešel na místo, které pro tebe Bůh připravil. To vše proto, abys mu sloužil a mohl jsi být požehnáním pro druhé.

Co říkají výše uvedené texty o Boží smlouvě, která je jeho zaslíbením pro nás?

Gn 3,15

Gn 17,19

Nu 24,17

Iz 9,6

Da 9,24–27

Mt 1,21

Z výše uvedených textů je zřejmé, že Bůh chtěl splnit zaslíbení dané v zahradě Eden, že přijde někdo, kdo bude řešením problému hříchu. Toto řešení, Ježíš Kristus, Mesiáš, mělo vzejít z rodu Abrahama a Izáka (prostřednictvím Sáry). Text Žd 11,9 říká, že Izák a Jákob byli dědici zaslíbeného požehnání, které dal Abrahamovi Bůh.

Nevíme přesně, jak tomu všemu Abraham rozuměl, ale rozhodl se poslechnout Boha. „Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde“ (Žd 11,8).

I pro tento krok je pro nás Abraham příkladem člověka víry.

Aplikace

Předpokládejme, že by tě Bůh povolal, abys šel, „ačkoli nebudeš vědět“ kam. Co všechno by ovlivňovalo tvou reakci?

POVOLÁNÍ ABRAHAMA A JEHO SELHÁNÍ

¹⁸Faraó tedy Abrama předvolal a řekl: „Jak ses to ke mně zachoval? Proč jsi mi nepověděl, že to je tvá žena? ¹⁹Proč jsi říkal: „To je má sestra“? Vždyť já jsem si ji vzal za ženu. Tady ji máš, vezmi si ji a jdi!“ ²⁰A faraó o něm vydal svým lidem příkaz. Vyhostili jej i jeho ženu se vším, co měl.

¹I vystoupil Abram z Egypta se svou ženou a se vším, co měl, do Negebu; byl s ním i Lot. (Gn 12,18–13,1)

Osobní studium

Abraham po Božím povolání vstoupil do nové země, přesně jak mu Bůh přikázal. Hned od začátku se však zdálo, že se mu příliš nedaří. Šel sice tam, kam mu Bůh přikázal, ale podle Bible „tehdy v té zemi byli Kenaanci“ (Gn 12,6). Byli to pohané známí krutostí a násilím. Není divu, že hned poté, co tam Abraham přišel, zjevil se mu Hospodin a řekl: „Tuto zemi dám tvému potomstvu“ (Gn 12,7). Abraham nepochybně potřeboval povzbuzení.

Přesto se mu zpočátku vůbec nedařilo.

Přečti si text Gn 12,10–13,1. Co se Abrahamovi stalo a jakých chyb se tento Boží muž dopustil?

Pro Abrahama muselo být skličující opustit pohodlnou a pravděpodobně i prosperující existenci ve vlasti a odejít, „ačkoli nevěděl, kam jde“ (Žd 11,8). A navíc, jeden z prvních problémů, kterým musel čelit, byl hladomor. Situace byla tak špatná, že musel opustit místo, na kterém se měl podle Božího záměru usadit. A pak se všechno ještě víc zkomplikovalo.

„V Egyptě se prokázalo, že Abraham nebyl prost lidské slabosti. Sára byla ‚žena krásného vzhledu‘ (Gn 12,11). Abraham nepochyboval o tom, že Egypťané budou po krásné cizince toužit a že zavraždí jejího manžela. Myslel si, že se neproviní lží, když představí Sáru jako svou sestru, neboť byla dcerou jeho otce, i když ne jeho matky. Avšak to byl klam. Kvůli Abrahamovu nedostatku víry se Sára dostala do velkého nebezpečí. Egypťský král zařídil, aby byla vzata do jeho paláce, a zamýšlel vzít si ji za ženu. Hospodin však ve svém velkém milosrdenství Sáru ochránil tím, že na faraonovu domácnost seslal soud.“ (PP 130; NUD 56)

Nikdo nikdy neřekl, že misijní dílo bude jednoduché. Tím, že Abraham lhal a klamal, situaci ještě víc zhoršil. Naštěstí je Bůh trpělivý a svého služebníka navzdory selháním neodvrhl. Později se ukázalo, že Abraham se chyb a omylů dopouštěl opakovaně. Je potěšující vědět, že i přes naše chyby si nás Hospodin může použít k provedení díla, které připravil. Budeme-li se ho vírou držet, jak to učinil Abraham, Bůh nám naše hříchy odpustí a bude s námi spolupracovat.

Aplikace

Jaké ponaučení si můžeš vzít z příběhu o Abramovi v Egyptě?

PRVOTNÍ CÍRKEV – STRACH I ODVAHA

¹Saul schvaloval, že Štěpána zabili. Tehdy začalo kruté pronásledování jeruzalémské církve; všichni kromě apoštolů se rozprchli po Judsku a Samařsku. ²Zbožní muži Štěpána pochovali a velmi nad ním truchlili. ³Saul se však snažil církev zničit: pátral dům od domu, zatýkal muže i ženy a dával je do žaláře. ⁴Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli. (Sk 8,1–4)

Osobní studium

Co podle úvodního textu (Sk 8,1–4) způsobilo, že se raná církev rozptýlila a tím se vyhnula pohodlnému setrvávání na jednom místě?

Raná církev na začátku působila převážně v Jeruzalémě (nebo na židovském území obývaném židovským národem). Když začalo pronásledování, do kterého se aktivně zapojil i Saul, oddaný žid a farizeus, církev se z Jeruzaléma rozptýlila po celém Judsku a Samařsku. Ježíš předpověděl: „... a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8). Tato předpověď se podle Sk 8,4 naplnila: „Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli.“

I když se církev začala šířit mimo Jeruzalém, věřící byli aktivní hlavně v regionech obývaných židy nebo ve čtvrtích měst, ve kterých žilo židovské obyvatel-

stvo. Přestože podle textu Sk 11,19 byla církev rozptýlena až do Fénicie (dnešního Libanonu) a na Kypr, i v této situaci zvěstovali poselství hlavně samotným židům. Ježíšovi učedníci a raná církev nijak neusilovali o to, aby k Pánu přicházeli i pohané. Jejich zvěstování se soustředilo jen na židy. Zdá se, že měli na poslání církve velmi omezený pohled.

I Petr, Ježíšův učedník a jedna z vedoucích postav rané církve, byl proti tomu, aby se evangelium zvěstovalo pohanům, jak to začal dělat Pavel. Apoštol Petr byl znám jako „apoštol obřezaných“ (tedy židů) a Pavel jako „apoštol pohanů“ (Ga 2,8). Petr na začátku dokonce ani nechtěl, aby ho lidé viděli ve společnosti pohanů (Ga 2,11.12). Bůh však vyvedl Petra z omylu, změnil jeho srdce a dal mu odvahu kázat evangelium také pohanům. Apoštol začal chápat, v čem spočívá podstata pověření kázat evangelium a jaký význam měla Ježíšova smrt pro celý svět.

Aplikace

Přečti si text Sk 10,9–15.28.29. Jaké poselství dal Pán Petrovi? Jak máme v dnešní době uplatňovat tento princip v misijní práci?

ZAČNĚTE TAM, KDE SE NACHÁZÍTE

Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ^aale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,7.8)

Osobní studium

Jakou zásadu představil Ježíš v úvodním textu (Sk 1,8) a co znamená dnes pro nás?

Jedná se o zásadu, kterou stanovil Ježíš. Ukazuje nám, jak máme postupovat, nese-me-li jako jeho učedníci dobrou zprávu ostatním. Nejde o to, abychom druhé pře-svědčovali o naší pravdě a o jejich omylu. Nejdůležitější je představit Ježíše, jak ho znázorňuje poselství tří andělů ze Zjevení (Zj 14,6–12).

Dnešní text (Sk 1,8) představuje důležité principy zvěstování:

1) „Budete mi svědky v Jeruzalémě.“ Jak jsme si již ukázali (ale stojí za to si to zopakovat), máme být jeho svědky na místě, kde se nacházíme. To může zahrnovat náš domov, naše sborové společenství, ty, kdo bydlí vedle nás, naši komunitu. Nejprve musíme být jeho svědky tam, kde žijeme – v rodině nebo zaměstnání – a být jeho svědky lidem, kteří jsou nám nejbližší. Může to být blízká nebo širší rodina, společenství věřících, kolegové, spolužáci nebo sousedé.

Někdy si lidé pod misijní prací představují vydávání svědectví v dalekých zemích, nejlépe na jiném kontinentu nebo v jiné kultuře. Zapomínají však vydávat svědectví lidem kolem sebe. Měli bychom začít tam, kde jsme. A pokud se Bůh rozhodne vyslat nás dál, měli bychom být ochotni jít.

2) „... a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8). Ježíš opět potvrzuje skutečnost, že svědectví zahrnuje i překračování kulturních hranic. Začneme-li tam, kde jsme, můžeme být povoláni, abychom se přesunuli do jiných oblastí a oslovili různé sociální, etnické a náboženské skupiny lidí. Pokud patříme k určité etnické nebo jazykové skupině, může být pro nás mnohem snazší vydat jim svědectví, protože kulturní bariéry, které je třeba překonat, jsou minimální. V některých oblastech světa je ve složení církve zastoupena pouze jedna část obyvatel. Ježíšovo velké pověření nám však říká, že jako jeho svědci máme být ochotni jít a dát k dispozici své schopnosti a možnosti do služby i ostatním lidem. I oni potřebují slyšet Ježíšovo poselství.

Aplikace

Vytvoř seznam různých skupin znevýhodněných lidí (zdravotně, sociálně nebo i jinak) žijících ve vaší komunitě, které se váš sbor (a církev) dosud nesnažil oslovit.

Výzva

Začněte se modlit za příležitosti, abyste se v blízké budoucnosti mohli zapojit do evangelizační práce pro tyto lidi se speciálními potřebami.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 3. kapitolu „Velké posláni“ (AA 25–34; PNL 17–21) a 14. kapitolu „V Kornéliově domě“ (AA 131–142; PNL 75–81) z knihy *Poslové naděje a lásky*.

„Kristus před svým nanebevstoupením seznámil učedníky s jejich úkolem. Pověřil je vykonáním své poslední vůle, v níž odkázal světu poklady věčného života. Řekl jim asi toto: ‚Byli jste svědky toho, že jsem obětoval svůj život za tento svět. Viděli jste, kolik úsilí jsem vynaložil ve prospěch Izraele. A přestože můj lid ke mně nechtěl přijít, aby měl život, přestože kněží a přední mužové se mnou jednali, jak se jim zlíbilo, a zavrhli mě, dostanou ještě další příležitost k přijetí Božího Syna. Viděli jste, že rád přijímám všechny, kteří ke mně přicházejí a vyznávají své hříchy. Kdo ke mně přijde, toho v žádném případě neodmítnu. A vám, svým učedníkům, svěřuji toto poselství milosti. Zvěstujte je židům i pohanům – nejdříve Izraeli a potom všem národům, jazykům a kmenům. Všichni, kdo uvěří, by se měli sjednotit a vytvořit jednu církev.“ (AA 27.28; PNL 18)

Velké pověření je jasné: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...“ (Mt 28,19). Nedílnou součástí misijní práce je proto jít za druhými lidmi, včetně těch, kteří žijí v jiných zemích.

„Pověřením k hlásání evangelia o Kristově království byly položeny základy misijní činnosti. Učedníci měli horlivě pracovat pro všechny lidi a předávat jim pozvání milosti. Neměli čekat, až za nimi lidé přijdou, ale měli jít se svým poselstvím k nim.“ (AA 28; PNL 18)

„Na světě je mnoho lidí, kteří jsou Božímu království blíže, než si myslíme. Bůh má v tomto temném světě hříchu mnoho vzácných skvostů, k nimž přivede své posly. Všude žijí lidé, kteří jsou ochotni postavit se na Kristovu stranu, kteří dají Boží moudrosti přednost před všemi světskými výhodami a dál budou věrně šířit pravdu. Pod vlivem Kristovy lásky budou k Bohu přivádět další. [...]

Petr jim celou věc vysvětlil. [...] Když to bratři uslyšeli, zmlkli. Nyní byli přesvědčeni, že Petrovo jednání bylo v přímém souladu s Božím plánem, zatímco jejich předsudky, uzavřenost a povýšenost byly v příkrém rozporu s duchem evangelia. Chválili Boha slovy: ‚Tak i pohany povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života!‘ (Sk 11,18).

Tak byly bez jakýchkoli rozepří odbourány staré předsudky a bylo skoncováno s pocitem výlučnosti, který v židech po celá staletí živil jejich tradice. Cesta k hlásání evangelia pohanům byla otevřena.“ (AA 140–142; PNL 80.81)

Otázky k rozhovoru

1. Jaké „posláni“ vnímáte ve svém životě?
2. Jak můžete každý den projevovat toto posláni ve svých postojích a chování? Jak můžete být při svých každodenních povinnostech více orientováni na misi?
3. Proč je důležité, abychom zkoumali svá srdce a usilovali o Boží sílu, abychom se oprostili od předsudků vůči těm, kteří jsou jiní než my?